

Аби зробити приємне

Євген Дудар

Натура у мене така. Ось іду вулицею. А назустріч мені чоловік. Лисуватий вже. Миршавенький. Та попід руку веде справжню чічку. Королева краси, та й годі. По всьому видать, не його донька.

Інші, може, кидали б репліки. Може, хихикали б поза спиною. А мені хочеться зробити людині приємність. Підходжу.

— Ви, — кажу делікатно, — мені вибачте. Але ви — молодець. Так з вигляду, правда, порохно, підтоптаний вже, але молодець. Дівчинка — чарівниця. Юна. Як чічка коло будяка.

Він дивиться ніби й ніяково. Але в очах радість. Від мене цього не сховаєш. Очі, бачу, горять вогнем...

Людині приємно — і мені теж.

Купував у магазині тюльку. Давала здачу — три копійки передала. Інший приховав би. А я поклав на тацю. Кажу делікатно:

— Ви мені вибачте. Ви що, княгиня, що грішми розкидаєтесь? Кофтина ось поштопана. Нову треба купувати.

Мовчить. Зміряла спідлоба мене. Кинула погляд на чергу. Нічого не каже. Зарум'янилася. Губи від хвилювання тремтять.

І мені тепло на душі стало.

Чи ото даму з цуциком зустрів. Ідуть.

— Ви мені вибачте, — кажу, — громадяночко, за комплімент. Любо, — кажу, — на вас дивитися. Ви, як дві краплини води, одне на одного схожі...

Нічого, правда, не відповіла. Тільки гавкнула... Собачка. Але я безкорисливо. Просто хочеться зробити людині приємне...

Шиньйон якось побачив. На голові кнопки симпатичної. Маленька, думаю, хто їй комплімента скаже.

— Ви мені вибачте — кажу культурно.— Хороший у вас, дівчино, смак. Хоч воно, — кажу, — з конячого хвоста, але так на вашій голові сидить, як рідне.

Почервоніла. Незручно. Парубок як-не-як перед нею. Стоїть мов укопана. Але я пішов. Аби не подумала, що я комплімента кинув, щоб мати зачіпку для знайомства...

У гостях був. Перший раз запросили. Зі своячкою хотіли познайомити. На стіл понаставляли. їж, пий. Господиня бігає, господар бігає. Сваячка сидить, очей з мене не зводить. Напроти мене ще одна пара. Щось воркують. Треба, мислю, чимсь господарям віддячити.

— Ви мені вибачте, — кажу господині, — ви просто майстер — золоті руки. Кулінар вищого класу. Прима. Люкс! Хоч вечеря, правду кажучи, у вас бідненька, на якихось п'ять-шість карбованців, не більше. Але приготували — пальчики оближеш.

Господиня від похвали розчервонілася і вискочила на кухню. Господареві так

приємно стало, що побіг до гастроному ще за пляшкою. Мені тої пляшки не треба. Я просто так. Щоб приємне зробити людям...

Виходжу з гостей. Бачу, міліціонери два стоять. І якийсь піжон. Щось їм доводить.

Підходжу.

— Ви мені, — кажу, — вибачте. Може, вам треба свідка?

— Не треба, — сказав міліціонер.— Хильнув — Іди своєю дорогою.

— Ви, — кажу, — не соромтеся. Я, — кажу, — знаю, як важко свідка на вулиці впіймати. А я безкорисно. Звик людям робили приємне.

Щось пошепталися.

— Сідай, — кажуть, — у машину.

Привезли. У витверезник. Сказали:

— Так за так. Ти нам хотів зробити приємне. Ми не могли зостатися в боргу... Сполоснешся. Може, передумаєш комусь приємності робити...